pisatel listiny byl v pravdě pouhým psacím mechanismem, že slova projdou jeho myslí do péra a odtud na papír, na této cestě však v mysli neutkví. Než vše to jsou právě případy vyjímečné, jsou to úchylky z pravidla. Dokazovati, že nenastaly takové a podobné úchylky z pravidla, není podle právního pravidla věcí toho, kdo dovolává se projevu poslední vůle jakožto ústního pořízení, nýbrž jest na tom, kdo popírá platnost tohoto posledního pořízení, by tvrdil a dokázal, že udála se podobná mimořádnost a nepravidelnost. Při opačném stanovisku bylo by jen logickým důsledkem, vytknouti zajisté neudržitelný požadavek, aby ten, kdo dovolává se pro sebe ústního posledního pořízení, dokázal, že svědci poslední vůle pořizovatelův projev po celou dobu bedlivě a pozorně sledovali, jemu ve všem všudy jasně porozuměli a obsah poslední vůle na místě a odtud dále nezakaleně si zapamatovali. Tímto požadavkem smíseny by byly nepatřičným způsobem dvě zcela rozdílné otázky. Jednak otázka zevních náležitostí ústní poslední vůle (§ 585 obč. zák.), jednak otázka důkazu takovéto poslední vůle (§ 586 obč. zák.). V tom, že těchto dvou otázek přísně nerozlišují, spočívá právě omyl těch, kdož z pojmu obřadných svědků dovozují shora naznačené, rozumně neudržitelné důsledky a kdož zejména s téhož hlediska již předem v případech, o nichž jednáno k otázce prvé, vylučovati chtějí pisatele listiny jako svědka ústního pořízení, neb alespoň ukládati obmyšlené osobě po této stránce zvláštní povinnosti důkazní.

Plenární rozhodnutí ze dne 13. března 1922. čís. pres. 110—22.

Notářská komora v Praze upozorňuje k poučení též na článek notáře Dra Václava Svobody v Českém Právu o neplatných posledních pořízeních. (Čís. 6. ročník VII. listopad 1925.) Upozorňujeme dále, že písemné poslední pořízení, na němž jest vedle podpisu svědkova slovo »svědek«, jest platné a že není nezbytno připojiti slova »svědek posledního pořízení« nebo »dožádaný svědek posledního pořízení«. —ý.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Záruka čsl. státu za zápůjčku poskytnutou peněžním ústavem na novostavbu ve smyslu zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922 č. 45 Sb. z. a n. Zaplatí-li stát vypovězenou pohledávku, vstupuje dle § 1358 obč. z. ze zákona v práva věřitelova, ale nemůže požadovati ani postupní listiny ani jiné s intabulační doložkou.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 18. listopadu 1925 Rv 1840/25.

Zemský soud civil. v Praze Ck XVII 343/24.)

Na savbu rodinného domu uzavřel X zápůjčku u občanské záložny ve výši 320.000 Kč, za kterou se stát čsl. zaručil ve smyslu zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922 č. 45 Sb. Zápůjčka pozůstává dosud obnosem 316.000 Kč. Dlužník upadl do konkursu a proto záložna kapitál vypověděla správci podstaty a když zaplaceno neobdržela, žaluje čsl. erár o zaplacení. Žalovaná strana namítá, že byla ochotna proplatiti pohledávku proti tomu, když věřitelka vydá jí listinu s intabulační doložkou, aby mohla pohledávka býti na erár převedena, což žalobkyně odepřela.

Erár byl ve všech stolicích odsouzen k zaplacení. Důvody vrchního zemského soudu (Co II 317/25):

Jde tu o případ naznačený v § 27 č. 1. a § 29 č. 2. zákona o stavebním ruchu č. 45/22 Sb. z. Strana žalovaná uznává, že stát je povinen pohledávku, za kterou se podle předpisů právě citovaných zaručil, byla-li vypovězena, věřiteli zaplatiti, čímž v zásadě uznává povinnost svou k zaplacení, ale snaží se dovoditi, že věřitelka má vzájemnou povinnost státní správě buď vydati listinu o postupu zažalované pohledávky dle § 1422 obč. z. anebo potvrditi příjem valuty a vydati kvitanci s intabulační doložkou za účelem knihovního převodu pohledávky následkem postupu podle zákona nastalého, při čemž poukazuje jednak na § 1358 jednak na § 1426 obč. z.

Předpis posléz uvedený není odvolatelkou citován vhodně. Podle § 1426 obč. z. byl by žalovaný oprávněn žádati od žalobkyně pouze kvitanci obsahující náležitosti tamtéž uvedené a tu doznal žalovaný sám, že žalobkyně jest ochotna žalovanému kvitanci vydati. Leč § 1426 obč. z. neobsahuje žádného ustanovení o tom, že by věřitel byl povinen vydati plátci kvitanci opatřenou intabulační doložkou žalovaným žádanou a nemá tedy tento požadavek v § 1426 obč. z. opory.

Pokud jde o použití § 1358 obč. z., není odvolatel ve svých vývodech důsledným. Na jedné straně potírá názor prvého soudu, že podle § 1358 obč. z. přechází pohledávka na zaplativšího věřitele ipso jure, aniž je potřebí výslovného postupu a snaží se dovoditi, že záruka, podle zákona o stavebním ruchu státem převzatá, není rukojemstvím ve smyslu obč. zák. a že tudíž nelze předpisu obč. z. o rukojemství v tomto případě užíti ani obdobou, ale na druhé straně připouští možnost regresu podle § 1358 obč. z. i v tomto případě, čímž dává prvému soudu zapravdu.

Podle názoru odvolacího soudu má tu předpis § 1358 obč. z. význam rozhodující. I kdyby bylo pravda, že záruka, kterou stát poskytuje věřiteli a dlužníku dle § 27 č. 1. a § 29 č. 2. zákona o stavebním ruchu, je upravena způsobem samostatným a od předpisů obč. z. o rukojemství odchylným, není to nikterak závadou, aby v daném případě bylo § 1358 obč. z. použito. Předpis tento platí nejen ve případech rukojemství, nýbrž ve všech případech jemu podobných. Již podle judikátu č. 208, vydaného před III. dílčí novelou k obč. z. byla platnost § 1358 obč. z. uznávána pro všechny případy, ve kterých někdo platí dluh, za který ručí osobně neb určitými kusy majetku. Že v daném případě jde o dluh, za který stát osobně ručí, o tom nemůže býti důvodné pochybnosti. (Srovn. §§ 27, 29 a 61 zákona č. 45/22). Tím je dovozeno, že v daném případě jest použíti předpisu § 1358 obč. z. Podle tohoto předpisu vstoupí stát, zaplatí-li zažalovanou pohledávku, již ze zákona do práv věřitelových a bude věřitel jím uspokojený povinen vydati mu veškeré právní pomůcky, jež proti hlavnímu dlužníku má, tedy na př. dlužní úpis a pod. Na vydání listiny postupní anebo postupní doložky intabulační stát oproti uspokojenému věřiteli nároku nemá a také těchto právních listin nepotřebuje, poněvadž má možnost uplatňovati své nároky, které naň ipso jure přejdou, již na základě § 1358 obč. z. Prvý soud opřel tudíž právem své rozhodnutí o § 1358 obč. z. ale pochybil, pokud se dovolával též § 1422 obč. z. Předpisy těchto dvou paragrafů vylučují se navzájem.

Obava strany žalované, že by regresní právo státu bylo ohroženo tím, že by věřitel mohl vydati vedle kvitance státní správě také výmazné prohlášení stavebníkovi, není na místě, neboť proti takovému jednání je stát chráněn předpisem § 1360 posl. věta obč. z.

Protože tedy námitky, pro které žalovaný zaplacení pohledávky odmítá, nemají v zákoně opory a pohledávka je nejen co do pravosti uznaná, ale i splatná, bylo žalobě právem vyhověno.

Nejvyšší soud dovolání nevyhověl. Důvody:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně. Pokud žalovaná odporuje obdobnému užití § 1358 obč. z., je poukázati na to, že názor odvolacího soudu kryje se s náhledem projeveným na str. 140 spisu »Zákony o podpoře stavebního ruchu« díl I. a sice s výkladem připojeným autorem Drem Kubištou k § 29 v odst. III., podle něhož stát, zaplativ z důvodu záruky věřiteli za dlužníka, vstupuje podle § 1358 obč. z. do věřitelových práv. Avšak ani o tom není třeba uvažovati v dovolacím řízení, v němž jde jedině o otázku, zda žalovaná strana je oprávněna odepříti placení zažalované pohledávky bez vydání postupní listiny anebo postupní doložky vkladní.

Žalovaná strana dovozuje právo to ze zákona o stavebním ruchu č. 45 ai 1922 Sz. z., ale zákon ten neobsahuje ani výslovného předpisu ani jiného ustanovení, z něhož by se dal nárok ten odvoditi. Dovolatelka sama odůvodňuje nárok ten jedině poukazem na ohrožení svého postižního nároku.

Ani v tom směru nelze s ní souhlasiti. § 61 zák. odst. 4. jednající o postihovém právu poukazuje na zvláštní nařízení, jež nebylo dosud vydáno. Nařízení vlády č. 160 z r. 1923 zmiňující se o postihovém právu podle § 61 zákona, poukazuje na zvláštní nařízení, jež bude vydáno teprv po roce 1925, jinak však vylučuje právo to do konce r. 1925. Jiného ustanovení

o postihu zákon neobsahuje. I tento názor odpovídá náhledu vyslovenému v uvedeném již spise na témže místě, jakož i v dílu II. na str. 167.

Dovolání nebylo proto přiznati úspěchu. —r.

Obchodní zákon nepředpisuje, aby celé znění firmy kupce jednotlivce bylo vypisováno vlastnoručně firmantem.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 21. prosince 1925 R I 798/25. Obchodní soud v Praze Firm 9875/25.)

První soud povolil zápis změn při firmě nastalých tím, že dosavadní společenskou firmu převzal jako samovlastník jeden z dosávádních společníků.

K rekursu finační prokuratury uložil rekursní soud opovídateli, aby v určité lhůtě předložil v ověřené formě správné znamenání firmy, jelikož prý, když firma jest nyní firmou kupce jednotlivce, musí celé znění firmy psáno býti vlastnoručně majitelem jejím (čl. 15, 19 obch. z.).

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu opovídatelově a obnovil usnesení první stolice.

Odůvodnění:

Obchodním zákonem není odůvodněn požadavek, aby znamenání firmy kupce jednotlivce dálo se jen vlastnoručně vypsáním celého firemního znění.

Nepraví toho zejména ani slova. čl 15. obch. zák. »die Unterschrift abgibt«, neboť toto ustanovení nevylučuje, že se může popis státi tím způsobem, že kupec jednotlivec připojí jen svůj vlastnoruční popis ke znění firmy otištěnému neb napsanému jinou osobou.

Ale ani slovu »Zeichnen« ve článku 19 obch. zákona nelze přikládati význam shodný s vlastnoručním vypsáním firmy. To plyne již ze srovnání a př. s čl. 229 obch. z., podle něhož k »znamenání« firmy (Zeichnung) akciové společnosti stačí připojení vlastnoručního podpisu ke znění firmy.

(Viz plenární usnesení Nejvyš. s. ze 16. prosince 1925 č. pres. 866/25.)

Netřeba se tudíž vůbec obírati otázkou, zda zvolený v tomto případě způsob znamenání firmy bylo by připustiti již proto, poněvadž jde o další vedení firmy společenské kupcem jednotlivcem ve smyslu čl. 24 obch. z.

Posoudil tudíž rekursní soud věc mylně po právní stránce a bylo dovolacímu rekursu vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo. -r.

Vyrovnavací kvota přísluší z celé v čase vyrovnání nezapravené pohledávky a nikoli pouze ze pravděpodobného schodku nekrytého oddělovacím právem.

Tím, že věřitel o svém právu ve vyrovnacím řízení se nezmínil, se ho ještě nezřekl.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 22. prosince 1925 č. j. Rv I 1794/25. Obchodní soud v Praze Ck I 34/25.)

Žalobce dluhoval bance z nákupu cenných papírů, které u ní ležely ke krytí dluhu toho, 140.000 Kč.

Banka žalovala o zaplacení tohoto obnosu. Během sporu zažádal žalovaný o vyrovnavací řízení. Po zahájení tohoto řízení vyrovnávacího uzavřel žalovaný ve zmíněném sporu o 140.000 Kč proti němu vedeném s bankou smír, dle něhož se banka zavázala, že přihlásí k vyrovnacímu řízení zažalovanou pohledávku 140.000 Kč, žalovaný že ji uzná za pravou a zaplatí ve lhůtách dle podmínek ve vyrovnavacím řízení stanovených. Banka tedy přihlásila, žalovaný, jenž mezi aktivy svými uvedl cenné papíry u ní uložené, uznal a v seznamu svých passiv uvedl celou pohledávku banky, na to došlo ke schválení uzavřeného vyrovnání, dle něhož zavázal se dlužník zaplatiti 60% quotu svých pohledávek v šesti lhůtách. Lhůty dodržel a zaplativ poslední žádal za vydání svých cenných papírů. Banka vydání odepřela, dokud nebude zaplacen i zbytek 40%, k jehož krytí papíry sloužily.

Dlužník žaloval banku na uznání, že dluh jeho zaplacením kvoty ve vyrovnavacím řízení schválené jest zapraven a banka povinna vydati mu cenné papíry. Žaloba jeho byla ve všech stolicích zamítnuta. Z důvodů nejvyššího soudu uplatňovaný dovolací důvod nesprávného právního posouzení není opodstatněn. Že by se byla žalovaná banka ve své přihlášce pohledávky k vyrovnavacímu řízení nebo v tomto řízení, pokud se týče ve smíru o výši pohledávky uzavřeném zástavního po případě retenčního práva k cenným papírům u ní v úschově se nalezajícím vzdala, tvrditi nelze, vždyť dle nesporného přednesu nebylo o nich při smíru ani řeči, a také žalobcem nebylo tvrzeno. Podle spisů nebylo retenční pokud se týče zástavní právo žalovanou dosud realisováno. Podle ustanovení § 11 první odst. a § 46 první odst. vyr. ř. zůstávají práva oddělovacích věřitelů vyrovnávacím řízením a též vyrovnáním nedotčena. Jsouc netoliko retenční, pokud se týče zástavní věřitelkou, nýbrž také věřitelkou osobní, byla tedy žalovaná podle uvedených ustanovení §§ 11 a 46 vyr. ř. s celou svou pohledávkou účastna vyrovnání. Okolnost, že měla žalovaná pro svou pohledávku též oddělovací právo, měla význam jen ohledně hlasovacího práva, což s nárokem na vyrovnávací kvotu stotožňovati nelze a proto, nezmínila-li se žalovaná v přihlášce ani za řízení o svém oddělném právu, nelze z toho dovozovati, že má nárok na kvotu jen z části své pohledávky oddělným právem nekryté. Obmezení § 132 konk. ř. ohledně tak zvaných schodkových věřitelů nemá ve vyrovnavacím řízení místa, ježto vyrovnací řád má v této věci v §§ 10, 11, 39, 44 a 46 svá zvláštní ustanovení. Podle toho, co uvedeno, nelze tudíž mluviti o tom, že žalovaná pozbyla nároku na oddělené uspokojení ze zástavního, pokud se týče retenčního práva k cenným papírům žalobcovým, protože toto své oddělné právo ani v přihlášce ani v řízení vyrovnavacím neuvedla, aniž lze mluviti o tom, že vyrovnací kvota patří žalované jen ze zbytku její pohledávky po odečtení cenných papírů žalobcových, předmět oddělného práva žalované tvořících.

Domáhá-li se žalobce rozsudku toto vyslovujícího, právem byl se svým žalobním nárokem nižšími soudy zamítnut.

Dovolání ukázalo se neopodstatněným a bylo o něm uznati, jak se stalo. -r.

Je-li ve znění firmy uvedeno jméno města, obce neb osady jako sídlo závodu, musí toto jméno souhlasiti s úředně stanoveným místopisem a ve starých firmách musí znění firmy v naznačeném směru býti opraveno.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu 29. prosince 1925 R I 1073/25.)

Protokolovaná firma X v České Lípě měla ve firemním znění jako sídlo závodu uvedeno jen »Leipa«. Byvši rejstříkovým soudem vyzvána, aby do 6 neděl opověděla změnu firmy dle nového způsobu psaní jména místa závodu totiž místo Leipa aby správně udala Böhmisch Leipa, stěžovala si proti usnesení tomu, ale rekurs byl zamítnut s poukazem na výnos min. vnitra z 23./6. 1923 č. 43.354 a § 2 zák. 14./4. 1921 č. 324 sb.

Dovolací rekurs zůstal bez úspěchu. Odůvodnění: Dovolací rekurs byl podán po uplynutí čtrnáctidenní lhůty, stanovené v § 11 nesp. pat., ale poněvadž by bylo lze změniti napadené usnesení ještě bez újmy někoho jiného (§ 11 odst. 2. nesp. pat.), nebylo odmítnouti rekurs, nýbrž bylo jej věcně vyříditi. Tu pak bylo uváženo, že v nesporném řízení jest dle § 16 cís. pat. č. 208 ř. z. z roku 1854 proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvého přípustným dovolací rekurs jen tehdy, je-li napadané usnesení v rozporu se zákonem neb zmatečným. Těchto podmínek zde není, naopak ono odpovídá zákonu, v kterémž směru ve věci poukazuje se k rozhodnutí Nejv. soudu ze 16. září 1925 R I 751/25 otištěnému v příloze Soudcovských Listů pod č. 587. -r.

Nesporné řízení na právnické fakultě Karlovy university v Praze.

Na str. 56 roč. VII. tohoto časopisu napsal p. Dr. V. Svoboda (pod nadpisem »Nesporné řízení«) tuto větu: »Na naší universitě nevěnuje se dostatečná péče nespornému řízení a mladí právníci neměli zejmena po převratu potřebné české příručky.« Mám v zájmu pravdy a zejména také v zájmu památky svého velkého předchůdce na stolici civilního řízení soudního prof. Dra Emila Otta, slavné paměti, za svou povinnost odmítnouti toto tvrzení jako neodůvodněné a uvádím na jeho vyvrácení toto:

Prof. Dr. Emil Ott věnoval se po celá desetiletí soustavnému studiu řízení nesporného a výsledkem jeho studií byl známý spis jeho »Geschichte und Grundlehren des öst. Rechtsfürsorgeverfahrens«, jakož i dvouhodinové kolegium o nesporném řízení, jež konal každoročně v zimním běhu až do svého odchodu na odpočinek. Přednášky tyto byly také litografovány. A právě notářský stav to byl, jenž tuto činnost velmi cenil; to dal na jevo při 70. narozeninách Ottových, kdy zesnulý president not. komory Dr. Batěk, odevzdávaje Ottovi uměleckou adresu, pravil: »Sám za celé právnictví rakouské, za celou generaci podjal jste se gigantického úkolu, vybudovati nauku řízení nesporného...« Ott nejen psal o řízení nesporném a na fakultě je každoročně vykládal, nýbrž také při rigorosech znalost jeho žádal. Tak bylo na právnické fakultě pražské university až do r. 1916. A tato tradice Ottova je zachovávána až do dnes. Každý zimní semestr konají se v nesporném

řízení 2 hodiny týdně přednášky o nesporném řízení, obsahující všeobecné zásady řízení nesporného, příslušnost v něm a řízení pozůstalostní; nesporné řízení je také zkoušeno při judicialním rigorosu. Základy těchto přednášek jsou pro studující práv vydány tiskem. Nelze ovšem podati v tomto rámci nesporné řízení v celé jeho šíři, plnosti a mnohotvárnosti Ale to není také úkolem studia universitního; ostatně důležité obory nesporného řízení, jako právo knihovní, předpisy o zápisech do obchodních rejstříků, o projednání pozůstalostí jsou vykládány také při právu občanském a obchodním. Dr. V. Hora.

ZE DNE.

Křiklavý případ pokoutnictví. Republikánský svaz československých statkářů a nájemců v Praze rozesílá po venkově oběžníky zejména uchazečů o zbytkové statky, jimiž nabízí se, že provede celou transakci a sice také právní práce spojené se sepsáním nástinu a knihovního návrhu za vklad za »režijní« poplatek 1%. Skutečně pak dochází nás stížnost jednoho kolegy, který vykázal S. P. Ú. plnou moc uchazeče o zbytkový statek a když marně čekal na vyřízení a je urgoval, dozvěděl se, že dotyčný uchazeč předal věc tuto republikánskému svazu, který jej ujišťoval, že docílí slevu nedoplatku pro trhové ceny a že vykoná zaknihování vlastnictví a ostatní práce měřičské a úvěrové za 1% přídělové ceny. Divíme se, jak je to vůbec možné i máme za to. že o tom jistě neví nynější pan ministr spravedlnosti, za jehož laskavého přičinění jako dřívějšího presidenta S. P. Ú. zjednána byla úmluva mezi tímto úřadem a komorami advokátní a notářskou, že práce právnické budou svěřovány jen notářům a advokátům v okresích podle dohody mezi nimi uzavřené po případě tomu právnímu zástupci, který se vykáže plnou mocí uchazeče. Při tom vyjednána ceno ¾% za vyhotovení přídělové listiny, kterou platiti měl S. P. Ú. a ¾% za knihovní provedení, které platiti měla strana. Jest nutno, aby v tomto případě kruhy advokátní a notářské vzepřely se takovémuto zasahování do jejich oboru, neboť jinak by bylo nejlépe, aby advokacie a notářství bylo zrušeno a fakulta právnická zavřena.

Úschova deposit. Presidium vrchního zemského soudu v Praze přípisem ze dne 2. února 1926 č. Pres. 4115/20/26 dožádalo notářské komory ve smyslu výnosu ministerstva spravedlnosti ze 23. ledna 1926 č. 59.261/25 za vyrozumění notářů o tom, že depositní úřad civilních soudů v Praze nepřijímá více pro úschovu deposit trvalých, t. j. deposit, která nejsou určena k vydání v době poměrně krátké, tedy na př. nepřijímá cenných papírů, vkladních knížek nezletilců, které dlužno uložiti buď u poštovního úřadu šekového, u Zemské banky, nebo hotovosti pro tytéž, které třeba uložiti na vkladní knížku a s touto pak naložiti podle zákonných ustanovení a pod. O tom uvědomujeme veškeré pp. kolegy.

Masarykova Liga proti tuberkulose uspořádá jako minulá léta i v roce 1926 v měsíci březnu finanční a propagační akci v celé Čs. republice ve prospěch svých sociálně zdravotních úkolů pod názvem: Dobrovolný zdravotní dar všech obcí a občanů Čs. republiky pro rok 1926. Akce bude provedena za souhlasu a součinnosti ministerstev vnitra, zdravotnictví, školství, za spolupůsobení úřadů státních, naši samosprávy, obcí, spolků, místních Lig a jiných veřejných činitelů. Jako slavnostní týden určen jest týden mezi 1.—7. březnem 1926. Ku žádosti předsednictva Masarykovy Ligy doporučujeme všem pp. kolegům akci tuto co nejvřeleji. Přípisy, které jim Masarykova Liga zašle s prosbou o dar, nebuďtež ponechány bez povšimnutí. Tím umožněno bude plnění dalekosáhlých úkolů v boji proti tuberkulose.

Odbor »Praha« spolku čsl. notářů konal dne 30. ledna 1926 obvyklou měsíční schůzi za předsednictví Dra Václava Černého.

Týž vřele uvítal vzácného příznivce stavu našeho pana sekčního šefa senátora Dra Josefa Karase, jakož i na této schůzi mimořádně četně zastoupené dámy, jež pro poutavost předem ohlášeného programu v tak četném počtu do schůze se dostavily.

Jako první bod programu zahájil pan sekční šef Dr. Karas přednáškou »Florencie kol roku 1500, prostředí to, v němž Macchiavelli žil.«

Přednáška tato, doprovázená velmi četnými bezvadnými světelnými obrázky, byla neobyčejně zdařilou.

Pan přednášející provedl nás v umělecké době cinquecenta slovem i obrazem způsobem, svědčícím o vysokém jeho uměleckém cítění a neobyčejné znalosti historie politické i historie umění.

Jeho poukaz na překrásná díla starých mistrů obnovil nezapomenutelné dojmy těch, kteří krásnou Florencii znají a druhé nadchla k brzké její návštěvě.

Těžko nám vylíčiti hluboký dojem, který každý z neobyčejně zdařilé této přednášky si odnášel a bouřlivý potlesk i vřelá slova díků, panem předsedou jménem všech přítomných panu přednášejícímu tlumočená, byly zajisté spravedlivým oceněním všech sluchem i zrakem procítěných požitků.

V přestávce mezi dvěma oddíly přednášky pana senátora absolvoval pan kolega z Nymburka, notář Kovář, svou již dříve připravovanou přednášku »Působnost notářů a advokátů dle daných zákonů a různých zvyklostí«, jejíž rozbor a kritiku vyhražujeme si na pozdější dobu, až o této přednášce provedena bude debata, jež pro pokročilost doby a nutný odjezd kolegů venkovských provedena býti nemohla. Avšak již dnes lze poznamenati, že přednáška ta bezvadnou formou i ve věci naprosto dokonalá, těšila se nejvyšší pozornosti všech přítomných, a i hosty laiky v napětí dovedla udržeti.

Bylo by si jen přáti, aby i pro příští přednášky podařilo se předsednictvu sestaviti program tak zajímavý a poutavý, i docíliti tak četného a vděčného posluchačstva. Dr. P.

Knihy redakci došlé.

JUDr. Emil Svoboda: **Osnova přednášek o věcných právech k věci cizí.** Nákladem »Všehrdu« a »Právníka« v Bratislavě. — Autor pojednává o právu knihovním, zařízení knih pozemkových, železničních a horních a v II. oddílu o právu zástavním, služebnostech, děleném vlastnictví a právu stavby. Monografie tato jest nejenom nepostrádatelnou pomůckou studujícím práv, nýbrž i svou přesnou a jasnou dikcí, jež jest jak známo autoru vlastní, hodí se znamenitě i pro paktického právníka, jenž nalezne tu rozřešení mnohé otázky, která v praxi jest spornou neb nepochybnou. Můžeme proto spis ten co nejvřeleji doporučiti.

Občanské právo část všeobecná Dra Emanuela Tilsche, zpracovaná od prof. Dra Emila Svobody. — Prof. Dr. Svoboda uvázal se v záslužný úkol a zpracoval ve III. vydání všeobecnou část občanského práva nezapomenutelného prof. Dra Tilsche. Výtečné dílo autorovo bylo prof. Drem Svobodou s velikou pílí a důkladností doplněno, po případě i pozměněno s ohledem na novější zákonodárství zejména válečné a poválečné, také doplněny údaje literární, takže obsahuje jasný obraz občanského práva v našem státě nyní platného. České právnictvo bude skutečně prof. Dru Svobodovi vděčno za tuto jeho studii, jež svědčí o neúmorné jeho píli a obdivuhodné pracovitosti. Dílo vydáno nákladem spolku »Všehrd« a cena díla jest skutečně velice mírná. Nemělo by proto dílo to scházeti v žádné knihovně praktického právníka.

Nákl. Zemědělského knihkupectví Ad. Neubert v Praze: Alexandre Dumas: Láska mým vzkříšením. (Madame de Chamblay.) Román. Kč 20·—. Viktor Hánek: Madonin stesk. Legenda tichého srdce. Druhé vydání. Kč 12·—. Josef Konrád: Na sluníčku. Veselé povídky. Kč 24·—.

»Naše úřední čeština«, list pro očistu a tříbení úředního jazyka, zahájil právě V. ročník. Doporučujeme tento list všem našim čtenářům co nejvřeleji. Vychází měsíčně. Roční předplatné Kč 22·— (též ve 4 splátkách). Administrace v Praze II., Příčná 6.

Argus — nezbytná revue pro každého inteligenta — přináší stručné obsahy současných článků národohospodářských, sociálních, technických, zemědělských, přírodovědeckých, lékařských atd., mimo to referáty současných divadel, koncertů, výstav a pod. Vyšlo již 5. číslo II. ročníku. Předplatné na půl roku činí Kč 25·—. Vyžádejte si číslo na ukázku! Adm. Smíchov, Smetanova 2.

Notářské místo ve Volarech.

Podepsaná notářská komora vypisuje soutěž ku znovuobsazení místa notářského ve Volarech, uprázdněného přeložením notáře Dra Josefa Scholze-ho do Cvikova, po případě na místo notářské, které uprázdní se přeložením do Volar v obvodu komorním.

Žádosti, doklady ve smyslu výnosu min. spr. z 31. X. 1887 čís. 9172 opatřené, podány buďtež do 22. února 1926 včetně předepsaným způsobem podepsané komoře.

Notářská komora v Praze,
dne 9. února 1926.

Přeložení.

Ministr spravedlnosti přeložil notáře Václava Vrbu z Březnice do Písku.